

КЛИФЪРД САЙМЪК ВЯТЪР ОТ ЧУЖДЯ СВЯТ

Превод от английски: Маргарита Златарова, 1985

chitanka.info

Никой и нищо не можеше да спре междупланетната разузнавателна група. Този точен и улегнал механизъм беше създаден и обзаведен само за една-единствена цел — да сложи основите на плацдарм, да унищожи всичко враждебно наоколо и да ограда база, пригодена за изпълнение на главните задачи.

След уреждането на базата започваха да работят учените. Те изследваха всичко до най-малка подробност. Записваха на магнетофонна лента и в дневниците, заснемаха, измерваха, картографираха и систематизираха така, че да се получи стройна система от факти и изводи, предназначени за галактическите архиви.

Ако срещнеха живи същества, а понякога се случваше и това, те изучаваха внимателно тях и най-вече реакциите им към хората. Понякога тези реакции бяха враждебни и яростни, друг път — незабележими, но не по-малко опасни. Обаче легионерите и роботите бяха винаги готови за всякакви сложни ситуации и за тях нямаше неразрешими задачи.

Никой и нищо не можеше да спре междупланетната разузнавателна група.

* * *

Том Декер седеше в празната кабина и въртеше в ръцете си високата чаша, пълна с кубчета лед. Същевременно наблюдаваше как първата партида работи разтоварваше трюмовете. Те издърпаха лентата на конвейера, забиха опорите ѝ в земята и я пуснаха в движение.

Вратата зад Декер леко щракна и се отвори. Той се обърна.

— Ще разрешите ли да вляза, сър? — попита Дъг Джексън.

— Да, разбира се.

Джексън се приближи до големия изпъкнал илюминатор.

— Какво ли ни чака тук? — промърмори той.

— Още една задача — сви рамене Декер. — Шест седмици или шест месеца. Зависи от това, какво ще намерим.

— Струва ми се, че тук ще бъде по-сложно — каза Джексън, като седна до него. — На планети с джунгли винаги е трудно.

— Това си е работа. Просто още една работа, още един отчет. После ще пратят или експлоатационна група, или преселници.

— Или — възрази Джексън — отчетът ни ще бъде сложен върху някоя прашна полица и ще бъде забравен.

— Това си е тяхна работа.

Те продължиха мълчаливо да наблюдават как първите шест робота свалиха капака на контейнера и разопаковаха седмия. После, наредили до себе си инструментите, го сглобиха, без да правят нито едно излишно движение. Вложиха в металния му череп мозъчния блок, включиха го и затвориха вратичката на гърдите му. Седмият стана неуверено, постоя няколко секунди и вече ориентиран, се втурна към конвейера да помага при разтоварването на осмия.

Декер замислено отпи от чашата си. Джексън запали цигара.

— Някой ден ще срещнем нещо, с което няма да можем да се справим — каза той, като дръпна от цигарата.

Декер се изсмя.

— А може би и сега — настоя Джексън, като гледаше джунглата през илюминатора.

— Ти си романтик — рязко отвърна Декер, — а освен това си и млад. Все още ти се иска нещо неочаквано.

— И все пак може да се случи.

Декер сънливо кимна.

— Може. Никога досега не се е случвало, но сигурно може. Нямаме за задача да стоим до последна възможност. Ако разберем, че имаме работа с костелив орех, няма да останем дълго. Не трябва да рискуваме.

... Корабът беше кацнал на плоския връх на един хълм сред малка полянка с буйна трева и екзотични цветя. В подножието на хълма лениво течеше река, влачейки сънно тъмнокафяви води през омотана в лиани огромна гора. В далечината, докъдето поглед стигаше, се простираха джунгли, мрачен влажен гъсталак, от който дори и през плътното стъкло на илюминатора лъхаше опасност. Животни не се виждаха, но никой не можеше да знае какви твари се крият под короните на огромните дървета.

Осмият робот се включи в работа и сега двете групи от по четири робота избутваха контейнерите и сглобяваха новите механизми. Скоро те станаха двадесет — пет работни групи.

— Ето така! — поднови разговора Декер, като кимна към илюминатора. — Никакъв риск. Първо, роботите. Те се сглобяват един друг. После монтират и включват цялата техника. Ние дори няма да излезем от кораба, докато нямаме навън сигурна защита.

Джексън въздъхна.

— Сигурно сте прав. Действително нищо не може да ни се случи. Не пропускаме нито една подробност.

— А че как другояче? — Декер се надигна от креслото и се протегна. — Отивам да се заловя за работа. Последна проверка и всичко останало.

— Трябвам ли ви, сър? — попита Джексън. — Бих искал да погледам. Всичко това е ново за мен.

— Не, не сте ми нужен. А пък това... това ще мине. Още двадесетина години и ще мине.

... На бюрото в кабинета си Декер намери купчинка предварителни отчети и се зае спокойно да ги преглежда, като се стараеше да запомни всички особености на света, който окръжаваше кораба. После поработи още малко, като прелистваше отчетите и нареждаше прочетеното от дясната си страна.

Атмосферното налягане беше малко по-високо от земното. Високо съдържание на кислород. Гравитацията беше малко по-висока от земната. Горещ климат. На планетите джунгли е винаги горещо. Навън духаше лек ветрец. Добре би било да се задържи така. Продължителност на деня — тридесет и шест часа. Радиация — местни източници няма, но имаше слънчеви изригвания. Непременно да се нареди наблюдение. Бактерии и вируси както винаги имаше много, но очевидно никаква опасност. Групата е натъпкана до гуша с ваксини и хормони. Но, разбира се, не могат да бъдат напълно сигурни. Винаги съществува минимален риск и нищо не може да се направи. Ако се намереше някакъв непознат микроорганизъм, се търсеха средства за защита на място. Но това вече е делнична работа.

На вратата се почука и влезе капитан Кар, командирът на легиона. Декер отвърна на поздрава му, без да става от бюрото.

— Докладвам ви, сър — израпортува той ясно, — че сме готови за слизане.

— Отлично, капитане. Отлично — отвърна Декер. Какво по дяволите пък иска този? Легионът винаги е готов и ще бъде винаги

готов! Защо са тези празни формалности?

Сигурно му е в характера. Легионът с желязната си дисциплина и стари традиции привличаше такива като Кар, като им даваше възможност да шлифоват вродената си педантичност. Оловни войничета от най-високо качество. Тренирани, дисциплинирани, ваксинирани против всяка известна и неизвестна болест, подготвени за чуждата психология, с огромен потенциал за оцеляване, който ги спасяваше при най-опасните ситуации...

— Чакам вашите заповеди, сър!

— Благодаря ви, капитане! — Декер му даде да разбере, че желае да остане сам. Но когато Кар тръгна към вратата, той го повика.

— Да, сър?

— Мисля си — бавно заговори Декер, — просто си помислих дали можете да си представите ситуация, с която легионът да не може да се справи?

— Боя се, че не разбирам въпроса ви, сър.

Да наблюдаваш Кар в този момент беше върховно удоволствие. Декер въздъхна.

— Аз пък и не очаквах да го разберете.

До вечерта всички работи бяха сглобени, монтирани бяха и първите автоматични отбранителни постове. Огнехвъргачките обгориха около кораба окръжност с диаметър петдесет фута, а после пуснаха в ход генератор с твърдо излъчване, покривайки повърхността вътре в кръга с безмълвна смърт. Роботите монтираха огромни гирлянди от лампи и над върха на хълма стана светло като ден. Подготовката за слизване продължаваше, но нито един човек още не беше стъпил на повърхността на планетата.

В кораба роботът сервитьор нареждаше масите в столовата така, че хората по време на обед да наблюдават хода на работите. Цялата група, разбира се, без легионерите, които останаха в каютите си, вече се готвеше да обядва, когато в залата влезе Декер.

— Добър вечер, господа.

Той седна на челно място на масата, после се наредиха по старшинство и останалите.

Столовата постепенно се оживи с домашен звън на кристал и сребро.

— Личи са, че тази планета ще бъде интересна — започна разговора Уолдрън, който беше антрополог. — Ние с Диксън бяхме на наблюдателната палуба точно преди залез слънце. Стори ни се, че видяхме нещо до реката. Нещо живо.

— Би било странно, ако не намерим нищо — отвърна Декер, като си сипваше в чинията пържени картопки. — Когато днес облъчваха площадката, земята гъмжеше от всякакви твари.

— Тези, които видяхме с Уолдрън, приличаха на хора.

Декер погледна заинтригуван биолога.

— Сигурен ли сте?

Диксън кимна.

— Лошо се виждаше. Не съм сигурен, но бяха двама или трима. Като тези човечета, направени от кибритени клечки.

— Така, както ги рисуват децата — потвърди Уолдрън. — Една пръчица за тялото, две за краката, две за ръцете, кръгче за главата. Ъгловати някак си и мършави.

— Но пък се движат красиво — допълни Диксън. — Меко и плавно като котки.

— Добре, скоро ще разберем. След ден-два ще ги намерим — отговори Декер.

Забавно! Почти всеки път някой открива хуманоиди, но почти винаги те се оказват плод на въображението. Хората често приемат желанията си за действителност. На всеки му се иска да намери себеподобни на чужда планета.

На сутринта всички машини бяха монтирани. Някои вече си вършеха работата, другите стояха готови в машинния парк. Огнехвъргачките бяха свършили работата си и по техния маршрут плъзнаха облъчвателите. На подготвеното поле стояха няколко реактивни самолета.

Половината от роботите, които бяха свършили работата си, се строиха в правоъгълна колона.

Накрая спуснаха наклонения трап и по него заслизаха легионерите. В колона по двама с блясък и грохот и в безукорен ред, който можеше да засрами дори и роботите. Разбира се, липсваха знамената и барабаните, тъй като тези неща не бяха нужни. Легионът въпреки блясъка и показността си беше изключително ефикасна организация. Колоната се разгъна, източи се в линия и се отправи към

границата на базата. Земята бе подготвила плацдарм на още една планета.

Роботите бързо и делово сглобиха открития павилион от раиран брезент, наредиха в сянката му маси, кресла, внесоха хладилник с бира и лед.

Най-после учените можеха да напуснат безопасните стени на кораба.

„Организация — с гордост си помисли Декер като огледа базата. — Организация и ефикасност! Нито една пролука за случайност! Всяка пролука ще бъде запълнена още преди да се е превърнала в пролука! Да се потисне всяка съпротива, докато още не се е разраснала! Абсолютен контрол на плацдарма!“

Тогава и ще започне действително голямата работа. Геолозите и минералозите ще се заловят с полезните изкопаеми. Ще се появи метеорологична станция. Ботаниците и биолозите ще съберат сравнителни образци. Всеки ще си върши работата, за която е подготвен. Отвсякъде ще потекат доклади, от които постепенно ще се появи стройна и точна картина на планетата.

Работа, много работа, ден и нощ. И през цялото това време базата ще представлява късче от Земята, непристъпно за враждебни сили от чуждия свят.

Декер замислен седеше в креслото. Лекият ветрец клатеше завесата на павилиона, листовете хартия шумоляха, косите се рошеха.

„Хубаво е все пак“ — помисли си Декер.

Неочаквано пред него изникна фигурата на Джексън.

— Какво има? — рязко попита Декер. — Защо ти не...

— Доведоха един местен жител, сър! — изрече на един дъх Джексън. — От ония, които Диксън и Уолдрън бяха видели.

Аборигенът беше човекоподобен, но не беше човек. И както правилно бе забелязал Диксън, приличаше на „кибритено“ човече. Жива рисунка на четиригодишно дете. Черен, без дрехи, но очите, които гледаха Декер, светеха разумно.

Докато го разглеждаше, Декер почувствува някакво напрежение. Наоколо мълчаливо в очакване стояха другите. Декер бавно протегна ръка към един от шлемовете на ментографа, надяна го на главата си и с жест предложи на „госта“ втория. Дълга пауза. Чуждите очи внимателно наблюдаваха Декер. „Не се страхува от нас — помисли

той. — Истинска примитивна храброст. Ето на, стои си сред чужди същества, появили се за една нощ на неговата земя. Стои, без да трепне сред кръга от същества, които би трябвало да му изглеждат като излезли от кошмар.“

Аборигенът направи крачка към масата, взе шлема и неуверено нагласи неизвестния уред на главата си, без да сваля нито за миг очи от Декер.

Декер си наложи да се отпусне, като едновременно се опитваше да мисли спокойно и уверено. Трябваше да внимава, за да не изплаши съществото, да му внуши дружелюбие. И най-малкият оттенък на рязкост можеше да развали работата.

Уловил първия полъх на мислите на „кибритеното“ човече, Декер почувствува тъпа болка в гърдите. Това чувство не можеше да се опише с думи, беше само тревожно и чуждо...

„Ние сме ваши приятели — мислеше напрегнато той. — Ние сме ви приятели, ние сме приятели...“

„Не трябваше да идвате тук“ — беше ответната мисъл.

„Няма да ви причиним зло. Ние сме ваши приятели, няма де ви направим нищо лошо, ние...“

„Никога няма да излетите оттук.“

„Предлагаме ви приятелство — продължаваше Декер. — Имаме подаръци за вас. Ще ви помогнем.“

„Не трябваше да долитате тук — настойчиво звучеше мисълта на аборигена. — Но след като веднъж сте кацнали, никога няма да излетите.“

„Добре, така да е. — Декер реши да не спори с него. — Ще останем тук и ще станем приятели. Ще ви учим. Ще ви дадем неща, които сме донесли, и ще останем тук с вас.“

„Никога няма да излетите оттук“ — звучеше отговорът и имаше нещо хладно и окончателно в тази мисъл. Декер се почувствува зле. Аборигенът беше действително уверен във всяка своя дума. Той не заплашваше и не преувеличаваше. Наистина беше сигурен, че те няма да излетят от тази планета...

„Тук ще умрете!“

„Да умираме? — попита Декер. — Как да разбирам това?“

„Кибритеното“ човече сне шлема и старателно го положи на масата. Обърна се и излезе. Никой не мръдна от мястото си, за да го

спре. Декер захвърли своя шлем на масата.

— Джексън, съобщете на легионерите да го пуснат. Не се опитвайте да го спрете.

Той се облегна в креслото и погледна наобиколилите го хора.

— Какво се случи, сър? — попита Уолдрън.

— Осъди ни на смърт — отговори Декер. — Каза, че няма да излетим от тази планета и че ще умрем тук.

— Силно казано.

— Той беше сигурен.

Забавно положение! Излиза от гората гол хуманоид, заплашва цялата земна разузнавателна група и е толкова сигурен...

Но по лицата, обърнати към Декер, нямаше нито една усмивка.

— Нищо не могат да ни направят — каза Декер.

— Въпреки това — продължи Уолдрън — трябва да вземем мерки.

— Ще обявим тревога и ще засилим постовете — кимна Декер. — Докато не се уверим...

Той заекна и млъкна. В какво да се уверят?

В това, че голите аборигени не могат да пометат групата земяни, защитени от машини, роботи и войници, които са напълно способни незабавно и безмилостно да унищожат всеки противник.

И все пак в очите на аборигена имаше нещо разумно. И не само разум, но и смелост. Той стоеше, без да трепне в кръга от чужди същества. Каза си каквото имаше да си каже и си тръгна с достойнство, за което земяните можеха да му завиждат...

Работата продължаваше. Самолетите излитаха, постепенно се съставяха подробни карти. Полевите части правеха внимателни излети. Роботите и легионерите ги съпровождаха по фланговете, тежките машини прокарваха пътища, като изгаряха най-недостъпните места. Автоматичните метеорологични станции, разпръснати из околностите, редовно изпращаха доклади за състоянието на времето.

Други полеви части излитаха към далечните райони, за да изучават по-подробно местностите.

И нищо особено не се случваше.

Дните се нижеха. Роботите и машините дежуреха. Легионерите винаги бяха в готовност. Хората бързаха да си свършат работата и да отлетят обратно.

Първо откриха въглищен пласт, после железни залежи. В планините бяха намерени радиоактивни руди. Ботаниците установиха двадесет и седем вида ядливи плодове. Базата гъмжеше от животни, уловени за изучаване. Някои от тях станаха вече любимци на хората.

Намериха селище на „кибритени“ човечета. Малко селце с примитивни колиби. Жителите бяха миролюбиви.

Декер оглави експедицията до местните жители. Хората му се движеха внимателно с насочено оръжие. Бавно и безмълвно влязоха в селцето.

Аборигените седяха около домовете си и мълчаливо ги наблюдаваха, докато стигнат до центъра на селцето.

Там роботите наместиха масата и сложиха върху нея ментографа. Декер седна до масата и надяна шлема на главата си. Останалите стояха настрана. Зачака.

Мина час, аборигените си седяха, без да мърдат.

Накрая Декер свали шлема и каза:

— Сега нищо няма да излезе. Започнете да снимате. Само не тревожете жителите и нищо не пипайте!

Той извади носната си кърпа и избърса запотеното си лице.

Приближи се Уолдрън.

— Какво мислите за тая работа?

Декер поклати глава.

— През цялото време ме преследва една и съща мисъл! Струва ми се, че вече са ни казали това, което са искали. И повече не желаят да разговарят. Странна мисъл.

— Не зная — отвърна Уолдрън. — Тук нещо не е в ред. Забелязах, че нямат никакъв метал. В цялото село нито едно късче. Кухненските им съдове са каменни, инструментите им са също от камък. И все пак притежават някаква култура.

— Да, без съмнение са развити — рече Декер. — Гледай как ни наблюдават. Без да се страхуват. Изчакват, спокойни са и сигурни в себе си. А оня, дето дойде в базата, знаеше как да работи с шлема.

— Късно е вече. Трябва да се връщаме в базата — след кратко мълчание каза Уолдрън, като погледна часовника си. — Моят часовник

е спрял. Колко показва вашият?

Декер вдигна ръката си и Уолдрън чу рязко възклицание. Декер бавно вдигна глава и погледна Уолдрън.

— Моят... също — гласът му едва се чуваше.

Декер седеше в походното си кресло и отнесено слушаше шумоленето на брезента. Лампата, която висеше над главата му, също се люшкаше от вятъра. Из павилиона се гонеха сенки и на него му се струваше, че това са живи същества. До павилиона неподвижно стоеше робот.

Декер протегна ръка и запрехвърля купчинката часовникови механизми. Странно и зловещо. Не само неговият и на Уолдрън, но часовниците и на другите бяха спрели.

Настъпи нощ, но работите не спираха. Хората се движеха насам-натам, изчезваха в мрака и пак се появяваха на осветените участъци под ярката светлина на прожекторите. В тази суетня и в движенията на хората се усещаше някаква обреченост, макар да разбираха, че явно няма от какво да се страхуват. И наистина нямаше нищо конкретно, което да посочиш и да речеш: „Ето я опасността!“ Само един факт. Всички часовници бяха спрели. Факт, който сигурно имаше някакво просто обяснение. Защото причините и следствията, както и вероятността за някои събития можеха да са различни от земните.

Имаше само едно правило — да се избегне рискът. Единствено правило, на което трябваше да се подчинят.

И подчинявайки му се, Декер нареди да се върнат всички полеви групи и да се подготви корабът за излитане. А на роботите — да бъдат готови за незабавното натоварване на инвентара.

Нищо друго не оставаше, освен да се чака. Да се изчака завръщането на полевите групи от далечните лагери. Да се изчака обяснение за странното поведение на часовниците. Нямаше защо да изпадат в паника. Но това явление трябваше да се опознае, прецени и обясни. Защото не можеха да се върнат на Земята и да кажат: „Знаете ли, часовниците ни спряха и затова...“

Наблизо се чуха стъпки и Декер рязко се обърна.

— Какво има, Джексън?

— Далечните лагери не отговарят — отвърна Джексън. — Опитавме се да се свържем по радиото, но не получихме отговор.

— Ще отговорят, сигурно след малко ще отговорят — рече Декер, без да почувствува онази увереност, която се опитваше да придаде на подчинения си. За миг усети как от страх в гърлото му заседна буца, но бързо се оправя. — Седни — рече той. — Ще наредя да донесат бира, а после заедно ще отидем до радиоцентъра и ще видим какво става. Две бири — обърна се той към стоящия наблизо робот. Роботът не отговори.

Декер повиши глас, но роботът не мръдна от мястото си.

Декер се помъчи да стане, като опря свитите си юмруци о масата, но изведнъж почувствува слабост в краката и падна в креслото.

— Джексън — извика той. — Иди го удари по рамото и кажи, че искаме бира.

С прибледняло лице Джексън се приближи до робота и леко го чукна по рамото, после удари по-силно. Без да се огъне, роботът рухна на земята.

Пак се чуха приближаващи се стъпки. Декер се беше свил в креслото и чакаше.

Беше Макдоналд, главният инженер.

— Корабът, сър. Нашият кораб...

Декер кимна отнесено.

— Вече зная, Макдоналд. Корабът няма да излети.

— Големите механизми са в ред, но цялата точна апаратура — инжекторите... — той замълча внезапно и се втренчи в Декер. — Знаехте ли вече? Как? Откъде?

— Знаех, че някога ще стане. Може би не така. Но някак си щеше да се случи. Някога трябваше да се препънем. Говорех гръмки и горди думи, но винаги съм знаел, че ще дойде ден, когато нещо няма да догледаме и то ще ни довърши...

Аборигените... Те нямаха никакъв метал. Каменни инструменти и съдове... Метал има на планетата, огромни залежи от руди в западните планини. И може би преди много векове местните жители са се опитвали да правят метални оръдия, които за броени седмици са се разпадали в ръцете им. Цивилизация без метал. Култура без метал. Немислимо. Вземи му на човека метала и той няма да може да се

откъсне от Земята, ще се върне в пещерите и нищо друго няма да му остане освен собствените му ръце.

Уолдрън тихо влезе в павилиона.

— Радиото не работи. Роботите се търкалят по цялата база като безполезна купчина метал.

— Първо се развалят точните уреди — кимна Декер, — часовници, радиоапаратура, работи. После ще се счупят генераторите и ние ще останем без светлина и електроенергия. После машините, оръжията на легионерите, после всичко останало.

— Предупредиха ни — рече Уолдрън.

— Но ние не ги разбрахме. Мислехме, че ни заплашват. Струваше ни се, че сме достатъчно силни, за да се боим от заплахи. А те просто ни предупредиха...

Всички мълчаха.

— И каква е причината? — попита накрая Декер.

— Никой не знае — тихо отвърна Уолдрън. — Поне засега. Покъсно може би ще разберем, но това няма да ни помогне... Някакъв микроорганизъм изяжда желязото, което е било подложено на нагряване при обработката или е в сплав с други метали. Окислено желязо от рудата не яде. Иначе залежите, които открихме, отдавна да са изчезнали.

— Ако е така — обади се Декер, — тогава ние сме донесли със себе си първия чист метал от много, много години насам. Хиляди, милиони години никой не е произвеждал метал. Как е могъл да оживее този микроб?

— Не зная. Може би греша, може и да не е микроб. Нещо друго, въздухът например.

— Проверяхме атмосферата.

Като каза това, Декер разбра колко глупаво прозвуча тази фраза. Да, те наистина изследваха атмосферата, но как са могли да открият нещо, което никога не бяха срещали? Човешкият опит има граници. Човек се пази от опасности, известна или въображаема, но не може да предвиди непредвидимото.

Декер се надигна и видя, че Джексън все още стои до неподвижния робот.

— Е то ти и отговора на твоя въпрос — каза той. — Помниш ли първия ден на тази планета? Нашия разговор?

— Помня го, сър — кимна Джексън.

Декер изведнъж се сети, че над базата цари тишина. Само връхлетелият вятър буташе брезентовите стени на павилиона.

И за първи път Декер почувствува мириса на вятъра от този чужд свят.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 8,9/1985 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.